

Ministeren ingenlunde har Ret til at fremsætte; naar den ærede Minister forøvrigt har mange Meddelelser om disse udmærkede Gendarmier, som han har ude i Landet, saa stamme de naturligvis fra hans Meningsfæller, fra Folk, der ere Provisorister ligesom han selv; de holde naturligvis af Gendarmierne, men det gør andre ikke. Andre kunne maaste holde af en eller anden enkelt Gendarm, men de holde ikke af Institutionen, og jeg antager, at det vil være svært for Ministeren at komme paa den Tro, trods hans mange store Meddelelser. Det skal ikke nægtes, at der nu ikke i Landet raabes saa meget imod Gendarmierne som tidligere, Folk ere blevne fede deraf, og det samme er Tilfældet i Folketinget. Hvis Ministeren ikke var kommen til at udtale sig om Gendarmierne, som han har gjort, vilde man ogsaa her være gledet over Gendarmierne; det er hans Udtalelser, der have fremfaldt, hvad der her er blevet sagt om dem. Hvad der har bevæget ham til disse Udtalelser, ved jeg ikke. Om han har villet føle nogle paa Lænderne, om han mener, at der rører sig noget i deres Indre, ved jeg ikke, men det er givet, at der ikke er tilstrækkelig Grund for os til at tale med denne Minister, da han dog gør, hvad han vil. Jeg vil imidlertid haabe, at den samme Stemning er til Stede nu som hele Tiden, og at det ikke vil vare længe, inden vi blive af med dette Korps. Den ærede Minister udtalte, at han ikke havde noget dermed at bestille, at det ikke var hans Opgave at sørge for Politiet, men hvorfor har han da indladt sig derpaa, hvorfor har han blandet sig i noget, som han ikke har at gøre med? Jeg mener, at han burde have holdt sig derfra, saa havde vi sparet vore Penge, da ingen anden Minister vel vilde have indladt sig derpaa, og saa havde vi haft Pengene i Statskassen. Han sagde, at det var ingen Vettelse for hans Budget; nej — men han skal ikke betale Pengene; ellers havde han nok ladet være dermed; det er andre Folks Penge han giver ud, og derfor generer han sig ikke derfor. Jeg haaber imidlertid, vi snart ville komme saa vidt, at han med samt sine Kolleger kunne blive enige om at blive af med Gendarmierne og vi saa dem dømt til at betale de Midler, de have udbetalt af Statskassen til at lønne Gendarmierne med. Jeg vil haabe, den Tid ikke er saa fjern; det kan jo godt være, det varer noget længere, end jeg tror; men jeg haaber det nu. Til det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernsen), som synes, jeg godt kunde have taget mere Hensyn til den ærede Ordførers Bemærkninger til dette Spørgsmaal, end jeg

har gjort, skal jeg sige, at jeg synes, jeg tog tilbørligt Hensyn. Jeg udtalte, at naar jeg nu, efter at Ordføreren havde svaret, som han havde, udtalte mig, var det paa egne og Partifællers Vegne. Og nu skal jeg dog alligevel bemærke til det ærede Medlem, at til Trods for, at Ordføreren fralagde sig en saadan Tankegang, er det ingen Garanti for, at ikke Krigsministeren fra nogen anden Side muligvis har faaet Meddelelser, der berettiger ham til at udtale sig saaledes, som han gjorde; thi i dette Spørgsmaal kan Ordføreren selvfølgelig kun udtale sin egen hjertensoprigtige Mening, og det er derfor en drøj Beskyldning at komme med mod Tingets Medlemmer, den som den ærede Minister er kommen med, thi der kunde være mange Grunde til at udtale sig paa den Maade. Til Trods for, at jeg slet ikke tror, der er nogen Grund til det, kan det se saaledes ud.

Bajer: Den højtærede Krigsminister svarede paa min Forespørgsel med Hensyn til det Foredrag, Ministeren havde holdt i Arbejderforeningen af 1860 den 4de Januar, at han erkendte Rigtigheden af Referatet. Jeg antager, det er af de Rimer, jeg oplæste. Den øvrige Del skal jeg ikke komme ind paa; thi dens Rigtighed foreligger ikke, og jeg tror ogsaa, at det vilde blive vanskeligt at fastholde den. Men vi fik at vide, at den højtærede Minister ikke vilde, at Danmark skulde erklære sig vedvarende neutral, da der kunde komme det Tilfælde, hvor man ønskede at staa frit — man skulde ikke paalægge Landet Baand, som det hed. Det er det samme, den højtærede Minister udtrykte i sit Foredrag, at det vilde være et Indgreb i Selvstændigheden. Jeg tror netop, at Formaålet med vort Forsvar i det hele taget er at hævde Landets Selvstændighed; men den hævdes ubetinget bedst derved, at vi gøre det klart for Alverden, at vi paa ingen Maade ville blande os ind i andre Landes Stridigheder, hvis der skulde komme Krig i Nordeuropa. Jeg vil navnlig drage frem den Ytring af den højtærede Minister i hans Svar nu, at han mente, at vi hævdede bedst Neutraliteten, dersom vi erklærede os neutrale, naar der kom noget paa. Mod dette vil jeg sætte en Ytring af en Autoritet, tør jeg vistnok sige, A. B. Bernstorff, der for omtrent 100 Aar siden, kort før sin Død, netop skrev til Danmarks Gesandt i Paris og stillede den vedvarende Neutralitet i Mod sætning til den tilfældige, idet han sagde — jeg huffer ikke Udtrykkene nøjagtigt her — men Meningen var den, at naar der var Krigsfare, vilde de forfælske Magter,